

1

Pierre de Vaumont zag er stijlvol en gewichtig uit toen hij zijn in het chique 6e arrondissement gelegen appartement aan de Rue Jacob verliet. Hoewel hij een hekel aan vroege vluchten had, ontkwam hij er niet aan als hij een vergadering in New York had. Alleen als hij heel vroeg vertrok, kon hij vóór twaalf uur 's middags in New York zijn, zodat hij op tijd was voor een lunchvergadering en daarna nog afspraken kon maken. 's Avonds stond er meestal iets sociaals op het programma, een belangrijk diner of een discrete afspraak, wat soms, als de mensen met wie hij was dat wensten, kon eindigen in dubieuze activiteiten.

Pierre was flexibel en stond bijna overal voor open. Hij was lang, slank en knap, en op zijn zesenvestigste begon zijn blonde haar al wat te grijzen. Hij was iemand die mensen samenbracht om zo ongebruikelijke deeltjes op allerlei terreinen te kunnen sluiten, wat niet altijd gegarandeerd een succes was. Hij kende iedereen die je moest kennen in Europa en het Midden-Oosten, en inmiddels had hij ook connecties in Azië, met name met Chinese zakenlieden

die over heel veel geld beschikten. Bijna al zijn connecties waren multimiljardair. De Vaumont verdiende zijn brood – een zeer ruim belegde boterham overigens – met commissies. Wat hij deed, was niet illegaal, maar soms balanceerde hij op de rand van het betamelijke. Hoe groter het risico, hoe meer geld ermee gemoeid was, en hoe groter de winst. In New York zou hij een aantal mensen ontmoeten. Hij zou er maar een paar dagen blijven, afhankelijk van hoe succesvol de besprekingen waren.

Pierre hield zich vooral bezig met mode, maar ook met luxeartikelen, onroerend goed, technologie en olie. In de loop der jaren had hij zich heel zorgvuldig in een positie weten te manoeuvreren waarin hij de juiste mensen aan elkaar wist te koppelen. En daarvoor streek hij telkens een royale beloning op. Mensen kwamen naar hem toe vanwege zijn netwerk. Hij hoefde daar zelf geen moeite voor te doen. Niet meer. In twintig jaar tijd had hij een goede reputatie opgebouwd en de nodige vakkennis opgedaan. Hij kon zich aan elke situatie aanpassen en stond open voor elk type transactie.

Hij was in Europa begonnen, maar inmiddels had hij zijn werkterrein uitgebreid naar Azië, waar hij was opgegroeid toen zijn vader als diplomaat werkzaam was in Hongkong. Na de dood van zijn vader was Pierre teruggekeerd naar Frankrijk. Hij was toen begin twintig. Zijn moeder was al eerder overleden toen hij nog op kostschool in Engeland zat. Hij had geen familie, geen relatie en geen kinderen. Zijn vader had hem wat geld nagelaten, maar dat was niet genoeg om het leven te leiden dat hij wilde, dus probeerde hij zelf zijn kostje bij elkaar te scharrelen. Hij had altijd op

grote voet willen leven en was jaloers op mensen die veel geld hadden. Bovendien had hij een dure smaak.

Hij sprak inmiddels vloeiend Mandarijn en Kantonees, en omdat hij de afgelopen twee jaar een paar zeer lucratieve deals in Rusland had gesloten, sprak hij ook een aardig woordje Russisch. Zijn seksuele voorkeur was fluïde. Het was niet helemaal duidelijk. Vaak werd hij gezien in het gezelschap van zeer mooie, beroemde vrouwen, van wie het merendeel getrouwd was, maar soms ook met heel aantrekkelijke jongemannen. Wáár hij zijn cliënten ook een plezier mee kon doen, hij deed het graag, en ook daarvoor beschikte hij over een uitstekend netwerk. Als het moest, kon hij een kameleon zijn. Zijn cliënten profiteerden van de moeilijk te verkrijgen informatie die hij uit betrouwbare bronnen wist los te peuten. Zijn knappe uiterlijk en aangeboren elegantie droegen bij aan zijn reputatie. Hij zag er jonger uit dan hij in werkelijkheid was. De titel ‘koppelaar’ beviel hem wel, hoewel hij niet sentimenteel was en al evenmin geïnteresseerd in romantiek in de klassieke betekenis. Hij was in veel opzichten een ongewone man, een manipulator met macht onder de ultrarijken. Het maakte hem niet uit wie zijn cliënten waren en hoe ze aan hun geld waren gekomen. Daar was hij heel ruimdenkend in.

Iedereen wilde Pierre de Vaumont kennen. En iedereen die ertoe deed, kende hem of had ten minste van hem gehoord. Hij combineerde de Franse elegantie met de onopgesmukte mannelijkheid van de Britten en een vleugje sexappeal van de Italianen. Hij zou een perfecte hoveling zijn geweest aan het hof van Lodewijk XVI, want hij was niet vies van intriges.

Vandaag droeg hij een perfect gesneden donkerblauw kostuum, gemaakt door zijn kleermaker in Londen. Gezeten op de achterbank van zijn Bentley liet hij zich door de chauffeur, van wie hij voor dit soort ritjes gebruikmaakte, naar het vliegveld rijden. Als hij ongezien of incognito op pad wilde, reed hij zelf. Hij genoot volop van alle luxe zaken in het leven.

Toen hij bij het vliegveld Charles de Gaulle arriveerde, stonden er al twee leden van het vipteam op de uitkijk, en zodra zijn komst was bevestigd, kwamen er nog twee vipmedewerkers aan om hem te begroeten. Bij de luchtvaartmaatschappij van zijn keuze was hij een bekende verschijning. Zijn bagage werd geruisloos meegenomen en meteen ingecheckt. Vervolgens werd Pierre begeleid naar een privékamer in de eerste klaslounge, waar voor hem alleen een rijk buffet klaarstond van alle gerechten die hij lekker vond. Hij schonk voor zichzelf een kop sterke koffie in en legde wat fruit op een bordje. Daarna klapte hij zijn laptop open en nadat hij het personeel dat klaarstond om hem te bedienen had bedankt, verdiepte hij zich in wat hij op zijn scherm zag. Hij zou als laatste aan boord gaan, zoals hij het liefst wilde, en dan zou hij in een eerste klasstoel plaatsnemen, waar hij gedurende de hele vlucht achter gesloten gordijnen, die hem de nodige privacy boden, zou blijven zitten. Hij had inmiddels miljoenen kilometers gevlogen en al zijn wensen waren in het vipdossier van de luchtvaartmaatschappij vastgelegd en werden doorgegeven aan de bemanning van elke vlucht die hij nam.

Er stonden een paar besprekingen op het programma in New York, en het was de bedoeling dat hij na een paar

dagen of uiterlijk een week zou terugvliegen naar Parijs. Voor hem was dat lang. Soms vloog hij na een belangrijke afspraak nog dezelfde dag terug. Het liefst sloot hij een deal persoonlijk, dus niet per e-mail, app of telefoon. Hij was iemand met veel overtuigingskracht, waarvan hij volop gebruikmaakte om het gewenste resultaat te bereiken.

Toen Pierre de Vaumont in de privékamer aan zijn tweede kop koffie begon, stopte er een door een chauffeur bestuurde Mercedes vlak voor de vip lounge. Er stapte een man uit de bijrijdersstoel, kennelijk een beveiligder, terwijl een slanke vrouw met een breedgerande zwarte hoed en een zonnebril op de achterbank bleef wachten. De beveiligder gaf een paspoort – vermoedelijk dat van de vrouw – af aan de eersteklasbalie. De baliemedewerkers knikten toen ze het document bekeken en checkten haar in zonder verdere vragen te stellen. Ze kenden de procedure en waren al van tevoren op de hoogte gesteld van haar komst, zodat er geen fouten gemaakt konden worden. Zij was een van hun belangrijkste klanten, belangrijker zelfs dan De Vaumont.

Het was de eerste keer sinds ruim een jaar dat Theodora Morgan weer op reis ging. Zij was de oprichtster en eigenaar van Theo.com, een goedlopende internetwinkel, die alle verkooprecords wereldwijd had gebroken. Vorig jaar was ze, op haar zevenendertigste, uitgeroepen tot de succesvolste zakenvrouw ter wereld. Ook was ze een stijlicoon die, zodra ze in het openbaar verscheen, altijd gefotografeerd werd, hoewel ze heel bewust uit de schijnwerpers probeerde te blijven, met name het afgelopen jaar. Ze was nog niet zo lang geleden weduwe geworden. Haar man,

Matthieu Pasquier, was overleden. Hij was de eigenaar van meer dan twaalf van de grootste modemerken ter wereld en stond bekend als een steenrijke mogul op het gebied van luxemodeartikelen. Ze had Matthieu ontmoet toen ze tweeëntwintig was, net afgestudeerd van Harvard en bezig om haar bedrijf op te starten. Hoewel ze nauwelijks startkapitaal had, bleek de onderneming al gauw een groot succes. De financiële kranten en zakelijke pers begonnen over haar te schrijven. Pasquier had zijn best gedaan om een ontmoeting met haar te regelen. Hij was vijfentwintig jaar ouder dan zij, en een meedogenloze zakenman. Meteen was hij gevallen voor haar brutale, avontuurlijke, innovatieve ondernemingsplan en de zachtaardige, vastberaden persoonlijkheid die daarachter school, maar ook voor haar jeugd en schoonheid. Na een korte verkering trouwden ze een jaar later en ze bleven gedurende veertien jaar getrouwd. Zij was zijn derde vrouw en hij had geen kinderen. Hij was dan ook dolblij toen Theodora hem tien maanden na hun bruiloft een zoon schonk, Axel.

Haar eigen familiegeschiedenis had haar voorbereid op een huwelijk met een oudere man. Haar vader was bijna twintig jaar ouder dan haar moeder, en ze hadden haar een stabiel, liefdevol thuis gegeven, waar ze zich als enig kind optimaal kon ontplooiën. In haar jeugd had ze vaak de voorkeur gegeven aan het gezelschap van volwassenen.

Haar ouders hadden haar overal bij betrokken. Theodora was een rustig meisje en een uitstekende student. Haar ouders verwachtten een glansrijke academische loopbaan van haar, en stimuleerden haar enorm. Haar vader was iemand die ontzag had voor zakelijk succes en had alles

gedaan om haar te helpen haar dromen als ondernemer werkelijkheid te laten worden.

Tijdens haar studie had ze meer tijd besteed aan het uitwerken van haar bedrijfsplan dan aan het maken van vrienden. Haar relatie met een veel oudere man, die een grote naam was in luxemerken, leek daarom geknipt voor haar. Haar ouders hadden aanvankelijk hun twijfels over haar relatie met Matthieu, maar na verloop van tijd gaven ze hun zegen.

Toen Theo Matthieu ontmoette, sprak ze redelijk Frans, maar vanaf dat moment deed ze er alles aan om haar Frans te verbeteren. Binnen een jaar sprak ze de taal vloeiend, wat voor haar zowel zakelijk als privé handig was en voor een soepele overgang zorgde toen ze uiteindelijk voor hem naar Frankrijk verhuisde. In het begin miste ze New York nog wel, maar al gauw werd Parijs haar thuis en inmiddels gaf ze er de voorkeur aan.

Ze was een toegewijde moeder voor hun enige zoon. Vaak werkte ze vanuit huis. Haar bedrijf bloeide onder haar leiding en ondanks de smeekbeden van haar man voelde ze niets voor een fusie met zijn imperium. Ze bleef professioneel onafhankelijk en was tegelijkertijd een liefdevolle echtgenote voor Matthieu en een betrokken moeder voor Axel. Ze was dol op Axel, hij was het licht in haar leven. En haar bedrijf was haar passie. Matthieu was haar mentor en haar beste vriend. Ze hadden een solide huwelijk. Hoewel ze een opvallende schoonheid was, had ze nooit naar andere mannen gekeken.

Aan dat alles kwam een bruut einde toen Matthieu en Axel werden ontvoerd vanuit hun kasteel op het platte-

land terwijl Theo in de stad aan het werk was.

Zowel Matthieu als Theo werkte op vrijdagavond soms langer door dan gepland, en de ouder die vrij was, reed dan met Axel naar hun kasteel in de omgeving van Parijs, terwijl de ander wat later kwam. Matthieu vond het heerlijk om de weekends met zijn drietjes te zijn, zonder personeel dat hun voor de voeten liep. Ook Theo vond dat fijn. De hele week waren ze al omringd door hun werknemers en het was bevrijdend om in het weekend een eenvoudig leven te leiden en voor zichzelf te zorgen. Soms nam Axel een vriendje mee, maar dat bewuste weekend niet. Als tegenwicht voor de werkdruk waar ze doordeweeks mee te maken hadden, stelden ze in het weekend hun privacy en tijd met elkaar zeer op prijs.

Op die noodlottige vrijdag had Theo nog laat een vergadering waaraan ze niet kon ontsnappen, terwijl Matthieu aan het eind van de middag met Axel naar het kasteel was gereden. Toen Theo die avond iets na achten arriveerde, vond ze bij de voordeur een hardloopschoen van Axel. De deur stond open en er waren sporen van een worsteling. Met een bonzend hart van angst belde ze de politie. Toen zij ter plekke de situatie hadden opgenomen, belden ze de DGSI, de Direction Générale de la Sécurité Intérieure, het Franse equivalent van de AIVD. Na verder onderzoek en nadat ze een leeg pakje Russische sigaretten op het terrein hadden aangetroffen, werd de zaak overgedragen aan de DGSE, de Direction Générale de la Sécurité Extérieure, die zich meer met de buitenlandse veiligheid bezighield. Op dat moment had men sterk het vermoeden dat de kidnapers uit het buitenland kwamen.

Het lege pakje Russische sigaretten was gevonden op een afgelegen plek, waar de ontvoerders, in afwachting van Matthieu en Axel, kennelijk op de loer hadden gelegen. Toen de onderhandelingen begonnen, moest de politie een tolk inschakelen om de communicatie met de ontvoerders, die inderdaad Russisch bleken te zijn, mogelijk te maken. Omdat de ontvoerders uit een ander land kwamen en er gebruik was gemaakt van buitenlandse informanten om uit te zoeken wie ze waren, was de zaak nog steeds in handen van de DGSE. De informanten hadden geen hard bewijs wie opdracht tot de ontvoering had gegeven en hoewel de DGSE een stevig vermoeden had, konden de Russische autoriteiten hun theorie niet met feiten staven. Althans, niet voldoende om een arrestatie te rechtvaardigen. De boeven die Matthieu en Axel hadden ontvoerd, waren na hun daad spoorloos verdwenen.

De zes mannen die vader en zoon hadden ontvoerd, hadden bivakmutsen gedragen en waren in een vrachtauto en een volgauto weggereden, aldus de verklaring van een naburige boer. Hij had Axel noch Matthieu erin zien zitten. Beide voertuigen werden in een dorp verderop verlaten aangetroffen. Ze waren allebei gestolen.

De ontvoerders eisten een losgeld van honderd miljoen euro. De politie probeerde tijd te rekken zodat de verschillende autoriteiten de kans kregen om de identiteit van de kidnappers en de verblijfplaats van Matthieu en Axel te achterhalen. Intussen smeekte Theo de politie om haar het losgeld te laten betalen. Dat bedrag kon ze dankzij haar eigen onderneming en die van Matthieu bij elkaar brengen. Uiteindelijk lieten ze haar de helft, vijftig miljoen, betalen,

in de hoop daarmee genoeg tijd te winnen om Matthieu, Axel en de ontvoerders te vinden. Maar de ontvoerders waren woedend vanwege het gehalveerde bedrag en raakten in paniek. Tijdens de onderhandelingen gedroegen ze zich nerveus, grillig en onprofessioneel. Ze maakten niet alleen onderling ruzie, maar ook met de politie. De onderhandelingen duurden uiteindelijk zeventien slopende dagen. Het waren de langste dagen in Theo's leven.

De politie vertelde haar dat de meeste ontvoeringen op een zakelijke manier werden opgelost en eigenlijk alleen maar draaiden om het verkrijgen van geld voor een of ander politiek of persoonlijk motief, en dat de slachtoffers, zodra het losgeld was betaald, vaak snel weer vrijgelaten werden. Maar gezien het gebrek aan professionaliteit van de ontvoerders wist de politie Theo ervan te overtuigen dat ze Matthieu en Axels leven in gevaar zou brengen als ze het volledige losgeld zou afgeven. Ze vertrouwde de autoriteiten, maar later had ze daar spijt van. Er waren te veel instanties en te veel meningen om rekening mee te houden. Op een afgelegen locatie werd de helft van het losgeld door de politie overhandigd. Het doel was tijd te rekken en meer informatie te achterhalen. De ontvoerders raakten in paniek en doodden de twee agenten die het geld hadden gebracht. Voordat ze zich uit de voeten maakten, brachten ze Matthieu en Axel ook nog om. Ze begroeven hen in een bebost gebied op een paar kilometer afstand van het kasteel, met een berg verse aarde over hen heen, zodat ze zeker gevonden zouden worden.

Hun lichamen werden inderdaad vrij snel gevonden, evenals die van de twee agenten op de plek van de over-

dracht. De politie kon uit de schotwonden, de sporen van Axels kleding op die van zijn vader en het tijdstip van hun overlijden afleiden dat Axel in de armen van zijn vader was neergeschoten en gestorven en dat Matthieu iets later was overleden. Theo herinnerde zich de dagen daarna als een roes van verdriet en wanhoop. Een jaar lang zonderde ze zich helemaal af en runde ze haar bedrijf vanuit huis. Ze zag niemand behalve de CEO's van haar onderneming en die van Matthieu. Ze twijfelde of ze alles moest verkopen. Sinds de dood van haar man en zoon had niets nog enige betekenis voor haar.

Het losgeld was tot nu toe nog nergens in Europa opgedoken. De DGSE had niet meer bewijs verzameld dan wat ze hadden ontdekt op de dag waarop Matthieu en Axel overleden waren. Ze hadden vermoedens, maar geen harde feiten. En het gemarkeerde losgeld leek spoorloos te zijn verdwenen. Ondanks de amateuristische indruk die de ontvoerders maakten, leken ze de perfecte misdaad te hebben gepleegd. En Theo bleef achter met de hartverscheurende gevolgen.

Ze was in geen maanden haar huis in Parijs uit geweest, en haar CEO, Jacques Ferrier, had haar ten slotte overgehaald om weer naar kantoor te komen. Er waren nu eenmaal problemen die alleen zij efficiënt kon oplossen. Met tegenzin had ze ingestemd en tot haar verbazing merkte ze dat het werken op kantoor haar structuur gaf. Het was iets vertrouwd en iets waar ze goed in was – de problemen bij Theo.com en Matthieus bedrijf oplossen was iets wat haar heel goed afging. Bovendien leidde het haar gedachten af van haar verschrikkelijke verlies, althans gedurende de tijd

dat ze op kantoor was. Daarna moest ze terug naar haar lege appartement, waar ze weer met haar verdriet werd geconfronteerd.

De bedoeling van de CEO was om haar weer onder de mensen te krijgen. Hij vestigde haar aandacht op de pop-upstores die ze aan het openen waren in Dallas, Los Angeles en New York. Het was een enorme klus om de winkels in te richten, maar uiteindelijk waren ze een doeltreffende manier gebleken om nieuwe klanten aan te trekken en de omzet en de merkherkenning wereldwijd te vergroten. Theo kon er magische dingen mee doen. Ook al was ze nu niet op haar best, haar creatieve ideeën waren altijd een schot in de roos, en een jaar na de tragedie kwam ze heel langzaam weer tot zichzelf en was ze druk bezig om de drie winkels in de Verenigde Staten op te zetten. Ze zou er zelf heen gaan om toezicht te houden op de opening en de uitvoering van haar ontwerpen van de drie tijdelijke winkels. Het was een dure grap om ze op te zetten, maar het loonde de moeite.

Hoewel ze in Amerika geboren en in New York opgegroeid was, had ze inmiddels haar halve leven in Frankrijk gewoond. Daardoor was ze in staat om alles vanuit zowel een Europees als een Amerikaans perspectief te bekijken. Toen ze met Matthieu trouwde, had ze haar bloeiende bedrijf overgeplaatst van New York naar Parijs. Daarmee kreeg ze ook toegang tot de veel grotere onderneming van Matthieu, en dat had heel goed uitgepakt. Matthieu had haar kantoorruimte aangeboden in een gebouw waarvan hij de eigenaar was, en ook opslagmogelijkheden, maar ze had hem nooit aandelen in haar eigen bedrijf gegeven. Dat vond hij wel grappig. Hij vond het altijd leuk om op

te scheppen over hoe doortastend en slim Theo als zakenvrouw was. Haar vader had bij een investeringsbank gewerkt en had haar altijd goede adviezen gegeven over de principes van goede bedrijfsvoering en ondernemerschap. Ze had economie gestudeerd aan Harvard en was magna cum laude afgestudeerd. De bedoeling was dat ze verder zou gaan met een studie bedrijfskunde, maar ze was eerst zelf een bedrijf begonnen, waarmee ze meteen een vliegende start had gemaakt. Ze had een natuurlijke aanleg voor zakendoen, hoewel ze met haar zachtaardige manier van doen en haar vrouwelijke stijl vaak de indruk wekte, meestal bij Europeanen, dat ze misbruik van haar konden maken. Matthieu wist wel beter en genoot ervan om haar met ijzeren hand haar bedrijf te zien leiden. Vaak had hij haar advies gevraagd over zijn belangrijkste luxemerken, en dat had altijd heel goed uitgepakt. Ze had een uitstekende smaak en een uitgesproken stijl, en hun huwelijk was gebaseerd op wederzijds respect en bewondering.

Het afgelopen jaar had Theo in een vacuüm geleefd, in een lege, stille wereld. Ze kwam hun Parijse appartement nauwelijks uit en sinds de ontvoering was ze ook niet meer in het kasteel geweest. Het was leeg en afgesloten. Er lagen te veel nare herinneringen. Ze had af en toe contact met Jacques, haar CEO, om op de hoogte te blijven van het reilen en zeilen van haar bedrijf, en ook met de managers van Matthieu hield ze de ontwikkelingen van zijn enorme onderneming scherp in de gaten. De rest van de tijd zwierf ze als een schim door het huis, terwijl ze in gedachten telkens weer alles wat er was gebeurd de revue liet passeren en bedacht hoe anders het had kunnen zijn. De Franse

autoriteiten hadden een totaal verkeerde inschatting gemaakt, met rampzalige gevolgen.

De politie had haar destijds gezegd dat de dood van haar zoon ‘een ongelukkig bijkomstig ongeval’ was, een bewijs van het amateurisme van de ontvoerders. Professionals zouden veel efficiënter hebben onderhandeld en veel sneller met haar tot een overeenkomst zijn gekomen. Dan zou Matthieu noch Axel een haar zijn gekrenkt. Het afgelopen jaar waren zowel Franse, Britse en andere Europese autoriteiten als een netwerk van informanten op zoek geweest naar antwoorden en geheime informatie, maar tot nu toe waren de daders niet gevonden. Niemand wist wie ze waren, laat staan waar de vijftig miljoen euro was gebleven die ze had betaald. Ze hadden honderd geëist. Het enige motief dat de politie en de DGSE waarschijnlijk achtten, was een wraakactie voor een of andere mislukte zakendeal. Matthieu was heel lang huiverig geweest om winkels in Rusland te openen. De economie daar was niet stabiel genoeg en de Russen waren vaak geen betrouwbare zakenpartners. Ondanks zijn twijfels was er een Russische investeerder langsgekomen met het voorstel om twee flagshipstores in Rusland te helpen bekostigen, een idee waar Matthieu steeds enthousiaster over werd en uiteindelijk mee instemde, tegen beter weten in. De investeerder, Dmitri Aleksandr, was zelf een miljardair en kende de Russische markt. Het was geen geheim dat er veel geld omging en dat mensen het graag wilden uitgeven.

De opzet van de twee winkels draaide al gauw uit op een nachtmerrie, waarbij geld werd verspild aan steekpenningen, de bouw werd vertraagd en de kosten onverklaarbaar

opliepen, terwijl kwalitatief hoogwaardig bouw materiaal werd vervangen door inferieur spul. Uiteindelijk verloor Matthieu zijn geduld en stapte uit het project voordat de winkels überhaupt opengingen. Het bleek de beste oplossing. Hij had al twee miljoen in het project gestoken en had geen zin om nog meer geld te verliezen. Ondanks de financiële strop voelde hij zich onmiddellijk opgelucht toen hij de knoop had doorgehakt. De Russische investeerder reageerde minder gelaten op zijn verlies. Hij had honderd miljoen euro, iets meer zelfs, geïnvesteerd en die was hij nu kwijt. Matthieu daarentegen klaagde er niet over. Hij kon zich het verlies permitteren. Maar de Rus zei dat hij nu geruïneerd was, iets wat Matthieu niet geloofde.

Volgens de Franse politie was het motief van de ontvoerders duidelijk. Ze hadden Matthieu en Axel ontvoerd en vermoord om Matthieu te straffen voor het feit dat hij uit het project was gestapt, en het losgeld was bedoeld om hun verlies te compenseren. En ook was de politie van mening dat de ontvoerders het simpelweg als een zakelijke deal beschouwden, met de bedoeling om het geld terug in de zakken van de hoofdinvesteerder, Dmitri Aleksandr, te krijgen. Hij had sterke banden met de onderwereld, die hem beschermde en buiten schot hield. Volgens informanten waren Matthieu en Axel niet meer dan een handig onderpand. Zij waren het pressiemiddel om het geld terug te krijgen voor Aleksandr vanwege het mislukte winkelproject. Maar tot nu toe had niemand bewijzen voor die theorie. Het was allemaal giswerk. En de boze, ontstemde investeerder was een rijke, succesvolle man, die zichzelf onaantastbaar waande.